

Kitab Daniel - Nomer Selikur Sanga

Pesta Belsyazar lan Wektu Profetik: Nyingkap Hukum Minggu, Rubuhe Babilon, lan Krisis Pungkasan

Jeff Pippenger

2023-12-24

Pesta Belsyazar nandhani “jam”ing hukum Minggu, nanging nekanake paukuman marang sungu Republik. Recana emas Nebukadnésar ing Daniel pasal telu nempatake sajarah sing padha, ing konteks umat Allah kang setya, kang banjur diangkat dadi panji. Daniel pasal nem nyariosake garis sing padha, nanging ngrembug perananing sungu Protestan. Belsyazar makili “negara,” lan panjenengané nimbali sèwu “pangeran”-né.

Prabu Belsyazar nganakaké pésta gedhé kanggo sèwu para panggedhéné, lan ngunjuk anggur ana ing ngarepé sèwu mau. Belsyazar, nalika ngrasakaké anggur, dhawuh supaya digawa prabot-prabot emas lan salaka sing wis dijupuk déning bapakné, Nebukadnésar, saka Pedalemané Allah sing ana ing Yérusalèm; supaya Sang Prabu, para pangérané, para garwané, lan para seliré bisa ngunjuk saka kono. Banjur digawaké prabot-prabot emas sing dijupuk saka Pedalemané omahé Allah sing ana ing Yérusalèm; lan Sang Prabu, para pangérané, para garwané, lan para seliré, padha ngunjuk ana ing kono. Padha ngunjuk anggur, lan padha memuji para déwa emas, salaka, tembaga, wesi, kayu, lan watu. Ing sajroning jam sing padha, metu driji-drijining tangan manungsa, lan nulis ing sangarepé kandhèlér ana ing plester témbok kraton Sang Prabu; lan Sang Prabu weruh pérangan tangan sing nulis mau. Daniel 5:1–5.

Angka “sepuluh” makili naga, lan satus, uga sewu, mung minangka pambesaran saka pralambang kang padha. Ing pasal enem, satus rong puluh nyurung angger-angger kang nistha, lan satus rong puluh iku minangka pralambang para imam. Miturut “line upon line,” pésta Belshazzar nggambarake paukuman tumrap tata nagara kang wis rusak, lan paukuman tumrap tata pasamuwan kang wis rusak. Belshazzar mendem marga saka anggur Babilon, banjur netepake kanggo najisake prau-prau suci saka Padalemané Allah ing Yerusalem.

“Nabi ngandika, ‘Aku weruh malaékat liyané tumurun saka swarga, kagungan panguwasa gedhé; lan bumi dadi padhang marga saka kamulyané. Lan Panjenengané sesambat kanthi rosa nganggo swara kang banter, mangkéné pangandikané: Babilon gedhé wis rubuh, wis rubuh, lan wis dadi panggonané dhemit-dhemit’ (Wahyu 18:1, 2). Iki iku pesen kang padha karo sing kaparingaké déning malaékat sing kapindho. Babilon wis rubuh, ‘amarga panjenengané ndadèkaké sakehing bangsa ngombé anggur bebenduning jinahe’ (Wahyu 14:8). Anggur iku apa?—Piulang-piulangé kang palsu. Panjenengané wis maringi marang jagad iki sabat palsu minangka gantiné Sabat saka pepakon kaping papat, lan wis mbalèni goroh kang sepisanan diucapaké déning Iblis marang Hawa ing Eden—yaitu kalanggengan alamiing nyawa. Akeh kasalahan sanak-kadangé kang wis disebaraké kanthi amba lan adoh, ‘mulang pepakoné manungsa minangka piwulang’ (Matius 15:9).” Selected Messages, buku 2, 118.

Anggur sing diunjuk déning Belsyazar iku yaiku sabat brahala saka kapapaan, awit pésta iku nglambangaké “jam” profètis saka undhang-undhang Minggu. Piranti-piranti suci saka pasucèn sing digawa mlebu ing balé pésta iku nglambangaké ora mung pambrontakan marang Allah, nanging piranti-piranti suci uga nglambangaké umaté Allah, amarga kang harfiah iku nglambangaké kang rohani, lan manungsa iku piranti.

Nanging dhasaré Gusti Allah tetep jejeg lan mesthi, mawa meterai iki: Pangéran wanuh marang wong-wong kang dadi kagungané. Lan: Saben wong kang nyebut asmané Kristus, sumingkira saka piala. Nanging ana ing sawijining griya gedhé, ora mung ana piranti saka emas lan saka salaka, nanging uga saka kayu lan saka lemah; lan sawatara kanggo pakurmatan, lan sawatara kanggo kawirangan. Mulané, manawa ana wong ngresiki awaké dhéwé saka prekawis-prekawis iki, dhèwèké bakal dadi piranti kanggo pakurmatan, wus kasucèkaké, pantes kanggo kagunané Sang Juragan, lan kasiyapaké kanggo saben pakaryan becik. 2 Timotius 2:19–21.

Ing tengah-tengahe nyucekake umat Allah lumantar pangibadah dina Minggu kang dipaksakake, tulisan murub iku ngumandhangake paukuman tumrap Belshazzar.

Ing nalika iku uga katon driji-driji tanganing manungsa, lan nulis ana ing ngarepé kaki dian, ing plester témboking kratoné ratu; lan sang ratu nyumurupi pérangan tangan kang nulis iku. Banjur owah pasuryané sang ratu, lan pikirane gawé bingung dhèwèké, nganti sandhanganing bangkèkané dadi kendho, lan dhengkulé padha tubrukan siji lan sijiné. Sang ratu banjur sesambat kanthi sora supaya dipanggilaké para ahli nujum, wong Kasdim, lan para juru tenung. Sang ratu banjur ngandika marang para wong wicaksana ing Babil: Sapa waé kang bisa maca tulisan iki lan nduduhaké tegesé marang aku, bakal dipanganggoni sandhangan wungu kirmizi, lan bakal dipasangaké kalung emas ana ing guluné, sarta bakal dadi panguwasa katelu ing karajan. Daniel 5:5–7.

Miturut pangerten sajarah, pérangan iki dipunmangertosi minangka pratandha bilih bapakipun Belsyazar sampun nyerahaken dhampar pulitik dhateng Belsyazar, lan awit saking punika ganjaran paling inggil ingkang saged dipunparingaken putranipun tumrap panafsiran bab tulisan tangan punika inggih namung kalungguhan dados panguwasa kaping tiga. Nalika tumuju dhateng paugeran Minggu ing Amérika Sarékat, kapemimpinan pulitik badhé mapan wonten ing kalungguhan ingkang manut dhateng kapemimpinan agami, ingkang badhé tumindak ngenalaken wujud pangibadah ingkang énggal. Gambar kéwan punika nggambaraken gabungan gréja lan nagari kanthi gréja nguwasani sesambetan punika, lan ing wektu paugeran Minggu Belsyazar punika ratu pulitik, mila nglambangaken nagari, nanging piyambakipun namung kalih ing prentah sawisé panguwaos agami bapakipun. Ganjaran paling inggil ingkang saged dipunparingaken dhateng Daniël inggih punika dados kaping tiga.

“Nalika pasamuwan wiwitan dadi rusak amarga nyingkur saka kasaderhanaan Injil lan nampa upacara lan adat pakulinan kapir, pasamuwan iku kelangan Roh lan pangwaosing Allah; lan supaya bisa nguwasani ati nuranine wong akeh, pasamuwan iku ngupaya panyengkuyung saka kakuwasan sekuler. Asilé yaiku kapausan, sawijining pasamuwan

sing ngendhalèkaké kakuwasan nagara lan nggunakaké kakuwasan iku kanggo nglajengaké tujuwané dhéwé, mligi kanggo ngukum ‘heresy.’ Supaya Amérika Sarékat bisa mbentuk gambaré kéwan iku, kakuwasan agama kudu nguwasani pamaréntahan sipil kanthi mangkono saéngga wewenangé nagara uga bakal digunakaké déning pasamuwan kanggo nggayuh tujuwané dhéwé....”

“Panegaking pangreksan dina Minggu déning gréja-gréja Protestan iku minangka panegaking pangibadah marang kapapanan—marang kéwan mau. Wong-wong kang, amarga mangertèni tuntutané pepakon kaping papat, milih netepi Sabbath palsu tinimbang Sabbath kang sejati, kanthi mangkono padha ngaturaké pakurmatan marang kakuwasan kang mung déning kuwasané prekara iku dipréntahaké. Nanging ing tumindak banget nalika ngleksanakaké kuwajiban agami lumantar kakuwasan sekuler, gréja-gréja iku dhéwé bakal mbentuk gambar tumrap kéwan mau; mulané, panegaking pangreksan dina Minggu ing Amérika Sarékat bakal dadi panegaking pangibadah marang kéwan mau lan gambare.” *The Great Controversy*, 443, 448, 449.

Ing sajroning krisis, watak kawedhar, lan pesen kang rahasia ing tembok iku njalari sawijining krisis ing pengalamané Belsyazar lan nandhani pungkasaning karajané, saéngga dadi pralambang pungkasaning karajaning kéwan bumi. Belsyazar mati ing wengi iku uga, nggambaraké angger-angger Minggu, nalika Amérika Sarékat ditumbangaké minangka karajan kaping nem miturut ramalan Kitab Suci ing wektu angger-angger Minggu, nanging Amérika Sarékat sanalika ngalih dadi raja utama saka sepuluh raja. Sepuluh raja iku yaiku karajan kaping pitu miturut ramalan Kitab Suci, lan sanalika padha sarujuk masrahaké karajan kaping pitu mau marang kéwan iku.

Amarga Gusti Allah wus nancepaké ing atiné wong-wong mau supaya netepi karsané, lan supaya sarujuk, sarta masrahaké karajané marang kéwan galak iku, nganti pangandikané Gusti Allah katetepaké. Wahyu 17:17.

Obahing pungkasan iku lumaku kanthi rikat, lan pepindahan saka karajan kaping nem menyang karajan kaping pitu, banjur menyang karajan kaping woluh, uga lumaku kanthi rikat, awit ing wektu iku jagad iki lagi ana ing krisis gedhé. Tumbangé kéwan bumi njalari Belsyazar wedi, lan minangka ratu utama saka sepuluh ratu, dhèwèké nggambarake rasa wedi sing bakal dialami déning kabèh ratu ing bumi nalika Amerika Serikat ditumbangaké. Ing Wahyu bab sewelas, “jam” nalika tulisan tangan iku katon ana ing témbok, iku “jam” saka lindhu gedhé. Ing titik iku telung pralambang Islam ditandhani, lan Islam iku sing njalari para ratu wedi ing dina-dina pungkasan.

Amarga lah para raja wus padha kaklumpuk, padha lumampah bebarengan. Bareng padha ndeleng iku, banjur padha gumun; padha kagetan, lan enggal padha mlayu. Wedi nyekel wong-wong mau ana ing kono, lan rasa lara kaya wong wadon kang lagi nglarani. Paduka ngremuk kapal-kapalé Tarsis nganggo angin wetan. Kaya kang wus dakrungu, mangkono uga kang wus dakdeleng ana ing kutha Pangeran Yehuwah Gustining sarwa dumadi, ing kutha Allah kita: Allah bakal netepaké iku ing salawas-lawasé. Selah. Jabur 48:4–8.

Para para gusti, utawa para ratu, padha kaklumpuk ing pésta Belsyazar, ngunjuk anggur Babil lan nyekel sarta mirsani prau-prau suci saka pasucèné Allah, nalika wedi nyekel wong-wong mau, kaya kang katuduhaké déning wediné Belsyazar nalika tulisan mau katon ana ing témbok. Wediné Belsyazar dadi wiwitan saka wedi kang saya mundhak, kang dilambangaké déning sawijining wanita kang lagi nandhang nglarani arep nglairaké, lan “jam” ing Wahyu pasal sewelas nuntun mlebu menyang pasal rolas, ing ngendi panji iku dilambangaké minangka sawijining wanita kang arep nglairaké. Laraning nglairaké kang kapisan iku yaiku tulisan ing témbok balé pésta. Wedi iku disebabaké déning “angin wetan” saka Islam, kang “ngremuk kapal-kapalé Tarsis.”

Ing balé pésta Belshazzar, “sewu para pangéran” lagi ngombé anggur Babil, kang nggambaraké pamaksanaan Minggu. Ing wektu iku, orkestra Nebukadnésar wiwit mainaké musik, nalika Belshazzar ndhawuhaké supaya rerengganing papan suci digawa mlebu. Sundel Tirus wiwit nembang, lan Israèl kang murtad wiwit njogèd ngubengi brahala emasé Nebukadnésar. Nanging pésta iku dibubaraké déning “angin wétan,” yaiku “bilai katelu” kang rawuh kanthi cepet, lan yaiku “slomprèt kapitu.” Nalika Islam mbubaraké pésta iku, “para bangsa padha nesu.” Wong-wong iku nesu, awit kapal-kapal Tarsis, lambang saka tatanan ékonomi planit bumi, banjur klelep ing satengahing segara.

Tarsis dadi sudagarmu marga saka akehing samubarang kasugihan; nganggo salaka, wesi, timah, lan timbal, wong-wong mau padha dagang ing pasar-pasarmu. Yawan, Tubal, lan Mesekh, iku padha dadi sudagarmu; padha dagang nyawaning manungsa lan piranti prunggu ing pasarmu. Wong-wong saka brayat Togarmah padha dagang ing pasar-pasarmu nganggo jaran, para nunggang jaran, lan bagal. Wong-wong Dèdan padha dadi sudagarmu; akèh pulo dadi barang daganganing tanganmu; padha nyaosaké sungu gadhing lan kayu èboni marang kowé minangka pisungsung. Siria dadi sudagarmu marga saka akehing barang gawéanmu; padha dagang ing pasar-pasarmu nganggo zamrud, kain ungu, sulaman, mori alus, marjan, lan akik. Yéhuda lan tanah Israèl, iku padha dadi sudagarmu; padha dagang ing pasarmu gandum saka Minith, lan Pannag, lan madu, lan lenga, lan balsem. Damsyik dadi sudagarmu amarga akehing barang gawéanmu, amarga akehing sakehing kasugihan; nganggo anggur saka Helbon lan wulu wedhus putih. Dan uga lan Yawan kang mlaku mrana-mréné padha dagang ing pasar-pasarmu; wesi mengkilat, kasia, lan glagah arum, iku ana ing pasarmu. Dèdan dadi sudagarmu ing sandhangan aji kanggo kréta. Arabia lan kabèh para panggedhé Kédar, padha dagang karo kowé ing cempé, wedhus gèmbèl lanang, lan wedhus; ing prakara iki padha dadi sudagarmu. Para sudagar Syéba lan Raamah, iku padha dadi sudagarmu; padha dagang ing pasar-pasarmu nganggo rempah-rempah kang pinilih saka kabèh, lan nganggo sakèhé watu aji, lan emas. Haran, Kanèh, lan Éden, para sudagar Syéba, Asyur, lan Khilmad, padha dadi sudagarmu. Iki kabèh padha dadi sudagarmu ing samubarang warna barang, ing sandhangan biru, lan sulaman, lan ing pethi-pethi isi sandhangan éndah, kaiket nganggo tali, lan kagawé saka kayu cemara, ana ing antaraning daganganmu. Kapal-kapal Tarsis padha ngidungaké bab kowé ana ing pasarmu; lan kowé kapenuhan, sarta kaluhuraké banget ana ing tengahing segara. Para pandhayungmu wis nggawa kowé menyang banyu gedhé; angin wetan wis ngremuk

kowé ana ing tengahing segara. Kasugihanmu, pasar-pasarmu, daganganmu, para pelautmu, lan para mualimmu, para tukang ndempulmu, lan wong-wong kang nindakake daganganmu, lan sakèhé wong perangmu, kang ana ing kowé, lan ing sakèhé grombolanmu kang ana ing tengahmu, bakal padha ambruk menyang tengahing segara ing dina karusakanmu. Yehezkiel 27:12–26.

“Kapal-kapal Tarsis” iku dadi pralambang tatanan ékonomi planit bumi, lan kapal-kapal iku klelep ana ing satengahing segara déning “angin wétan.” Yehezkiel mratélakaké marang kita yèn prakara iki dumadi ing “dina karusakanmu,” lan pokok pawartos ing Yehezkiel bab rong puluh pitu yaiku kidung pangadhuh tumrap Tirus.

Pangandikaning Pangeran tumeka maneh marang aku, mangkene pangandikane, Saiki, he anaking manungsa, ngungkata kidung pangadhuh tumrap Tirus; Lan sira kandhaa marang Tirus, He sira kang mapan ana ing lawanging segara, kang dadi sudagar tumrap bangsa-bangsa ing akèh pulo, Mangkene pangandikaning Pangéran Yehuwah; He Tirus, sira wus calathu, Kaendahanku sampurna. Yehezkiel 27:1–3.

Dina karusakané Tirus iku dadi pokok pasambat mau. Dina karusakané Tirus iku yaiku angger-angger Minggu, awit Tirus iku sawijining pralambang kapausan, kang paukumané wiwit ana ing “jam” nalika swara kapindho saka Wahyu wolulas wiwit nimbali umat supaya metu saka Babil.

Lan aku krungu swara liyane saka swarga, ngandika, Metua saka ing dheweke, he umat-Ku, supaya kowe aja padha melu dosa-dosane, lan supaya kowe aja nampa pageblug-pagebluge. Awit dosa-dosane wis nganti tekan swarga, lan Gusti Allah wis kelingan marang pialane. Wangsulana dheweke kaya dheweke wis mbales marang kowe, lan tikelna marang dheweke ping pindho miturut pakaryane: ana ing tuwung kang wis diiseni, isenana kanggo dheweke ping pindho. Sapira akehe dheweke wis ngluhurake awake dhewe lan urip sajroning kemewahan, semono uga kasangsaran lan sungkawa paringana marang dheweke: awit dheweke ngandika sajroning atine, Aku lenggah dadi ratu, lan dudu randha, lan ora bakal weruh sungkawa. Mulane pageblug-pagebluge bakal teka ing sawijining dina, yaiku pati, pangadhuh, lan paceklik; lan dheweke bakal sirna kabesmi dening geni: awit kuwasa Pangeran Allah kang ngadili dheweke. Lan para ratu ing bumi, kang wis laku jina lan urip sajroning kemewahan bebarengan karo dheweke, bakal nangisi dheweke lan nglilirake dheweke, manawa padha weruh kumelun saka kobongane, padha ngadeg adoh merga wedi marang kasangsarane, sarta padha ngandika, Cilaka, cilaka kutha gedhe Babilon, kutha kang gagah prakosa iku! awit sajroning sajam bae paukumanmu wis teka. Lan para sudagar ing bumi bakal nangis lan sungkawa marga saka dheweke; awit wis ora ana wong maneh kang tuku dagangane. Wahyu 18:4–11.

Tembung sing kaping lima kapangge minangka “jam” ing kitab Daniel tansah nglambangaké sawenèhing jinis pangadilan. Jinis pangadilan iku ditemtokaké déning konteks pérangan ayat ing ngendi tembung mau dipigunakaké. Ing Daniel pasal papat, tembung “jam” kawiwitan dipigunakaké kanggo ngumumaké tekane pangadilan, manawa iku pangadilan panyelidikan kang diwiwiti tanggal 22 Oktober 1844, utawa pangadilan eksekutif kang

diwiwiti nalika hukum Minggu. Ing kaloro prakara mau, pangadilan panyelidikan utawa pangadilan eksekutif iku lumaku kanthi progresif. Pangadilan eksekutif tumrap kapausan diwiwiti nalika hukum Minggu ing Amerika Sarékat. Iku nandhani “jam” nalika pangadilan eksekutifé kapausan diwiwiti, lan “jam” iku yaiku “jam” gempa bumi gedhé ing Wahyu sewelas, nalika loro seksi, kang dilambangaké déning Sadrakh, Mesakh, lan Abednego, dicemplungaké menyang pawon murub minangka panji kang diangkat munggah kaya wadyabala gedhéné Yeheskiel. “Jam” iku yaiku nalika tulisan tangan mau katon ana ing témboké Belsyazar.

“Kapal-kapal Tarsis”, kang makili struktur jalur-jalur pasokan ékonomi bumi, kleb ing satengahing segara ing wektu iku, lan prakara iku ndadèkaké para sudagar lan para ratu ing bumi wedi, kaya kang dipralambangaké déning Belsyazar.

Ing Wahyu kaping sewelas, “jam” iku yaiku nalika “Bilai” katelu saka Islam teka kanthi enggal, lan Trompet kapitu muni, lan para bangsa digawe nepsu. Katelu lambang mau padha nuduhake marang Islam minangka piranti providensial kang digunakake déning Gusti kanggo nglaksanani pambédhilané Belsyazar ing “jam” iku uga. Belsyazar dipatèni déning para mungsuh kang kanthi sesidheman mlebu ing karajané lumantar gapura-gapura kang ditinggal kabuka merga kelalèn, padha kaya tembok tapel wates antarané Mèksiko lan Amérika Sarékat kang ditinggal kabuka merga kelalèn, nalika “jam” saka “lindhu gedhé” saya nyedhak.

Warasé tatu pati saka kapausan kaandharaké ing enem ayat pungkasan saka Daniel pasal sewelas. Ing ayat-ayat kasebut katetepaké ana telung alangan kang kasirnakaké nalika tatu pati saka kapausan diwarasaké. Raja Lor tansah nelukaké telung alangan ing dalané tumuju marang kakuwasan kang paling luhur, lan tansah kanthi urutan mangkéné: dhisik mungsuhé, kapindho sekutuné, lan pungkasané korbane. Sing kapisan ditelukaké yaiku Raja Kidul, kang nggambaraké Uni Soviet, mungsuh pungkasané Roma, kang kasirnakaké ing taun 1989. Alangan kapindho yaiku tanah kang mulya, yaiku sekutuné Roma kang nelukaké USSR kanggo Roma, yaiku Amérika Sarékat, kang ditelukaké ing “jam” kang saiki lagi kita rembug. Sawisé iku alangan katelu, kang digambaraké minangka Mesir, nuduhaké wektu nalika kapausan ngrebut pangwasané marang korbane, yaiku Perserikatan Bangsa-Bangsa.

Ing taun 1989, nalika kabukane meterai ayat-ayat mau kelakon, lan sawisé iku ana panambahan kawruh bab ayat-ayat mau, banjur katitik manawa Roma kapir, Roma kapausan, lan sabanjuré Roma modhèren (kang diprasetyakaké minangka Raja ing Lor ing enem ayat pungkasan saka Daniel bab sewelas), saben-saben kudu ngalahaké telung alangan géografis sadurungé padha madeg minangka sawijining karajan. Kanggo Roma kapir, telung alangan mau diprasetyakaké minangka telung arah.

Lan saka salah sijiné metu sungu cilik, kang banjur saya gedhé banget, ngarah ing sisih kidul, lan ing sisih wétan, lan menyang tanah kang endah. Daniel 8:9.

Kanggo Roma kapapan, wong-wong mau iku telung sungut tanduk sing kudu dicabut.

Aku nggatèkaké sungu-sungu mau, lan lah, ana sungu cilik liyané metu ana ing antarané, ing ngarepé sungu iku ana telu saka sungu-sungu sing kapisan kacabut nganti tekan oyod-oyodé; lan lah, ing sungu iki ana mripat kaya mripaté manungsa, lan cangkem kang ngucap prakara-prakara gedhé. Daniel 7:8.

Kanggo Roma modern (ratuning lor), kang katuduhake ing enem ayat pungkasan Daniel sewelas, ana telung alangan, yaiku ratuning kidul, tanah kamulyan, lan Mesir. Kaya dene tumrap Roma kapisan lan Roma kepausan, telung alangan mau nglambangake alangan-alangan geografis. Roma modern, kang ing enem ayat pungkasan Daniel sewelas katuduhake minangka ratuning lor, mbutuhake ngalahake telung “tembok”, lan bebarengan karo tembok kapisan ana sawijining “tembok” filosofis kang kabusak ing wektu sing padha nalika sawijining tembok harfiah uga dibusak. Ing taun 1989, nalika ratuning lor ngrubuhake Uni Soviet (ratuning kidul), “tembok” filosofis saka “tirai wesi” kabusak, nalika Tembok Berlin dibongkar.

Ing “jam” paukumané Belsyazar, nalika tulisan tangan ana ing témbok, lan mungsuh-mungsuhé kanthi sesidheman mlebu lumantar gapura-gapura sing ora kajaga, “témbok” filosofis pamisahan antarané gréja lan nagara disingkiraké, déné Islam saka Bilai katelu kanthi sesidheman wis mlebu lumantar “témbok” sing ora kaawasi ing tapel wates kidul tanah kamulyan.

Nalika “Mesir”, kang makili Perserikatan Bangsa-Bangsa, kasirnakake, lan “tembok kedaulatan nasional” kang sipaté filosofis iku disingkirake, dene saben bangsa kapeksa nampa pamaréntahan sa-donya kang diarahake déning sundel saka Tirus. Ing wektu iku, bakal kelakon ambruking sistem kauangan kang nuwuhake hukum militer lan despotisme ing dina-dina wekasan. Ana prakara bisa uga temenan kelakon ing sawijining dalan kang sinebut “Wall Street”.

“Sarana sing saiki mung sethithik banget dipasrahake kanggo pakaryaning Allah, lan sing kanthi pamrih ditahan kanggo awake dhewe, ora suwe maneh bakal dibuwang bebarengan karo sakehe brahala marang tikus mondhok lan kalong. Dhuwit bakal enggal banget susut regane kanthi dadakan nalika kasunyataning adegan-adegan langgeng kabukak marang pangrasaning manungsa.” Welfare Ministry, 266.

Kita nerusaké pasinaon kita ngenani Belsyazar ing artikel sabanjuré.

“Ing dina iki, kaya ing jaman Élia, garis pamisah antarané umat sing netepi dhawuh-dhawuhé Allah lan para panyembah brahala palsu kacetha kababar kanthi cetha. ‘Suwéné pira kowé arep limbung ana ing antarané rong panemu?’ panguwuhé Élia; ‘menawa Pangéran iku Allah, manutana Panjenengané; nanging menawa Baal, manutana dhèwèké.’ 1 Raja-raja 18:21. Lan pawarta kanggo jaman saiki yaiku: ‘Babilon gedhé iku wus rubuh, wus rubuh.... Metua saka ing kono, hé umat-Ku, supaya kowé aja nganti melu nampani dosa-dosané, lan supaya kowé aja nganti kataman pageblug-pageblugé. Awit dosa-dosané wus tekan ing langit, lan Allah wus ngengeti pialané.’ Wahyu 18:2, 4, 5.”

“Wektune ora suwé menèh nalika ujian bakal nekani saben jiwa. Pangreksan dina Sabat palsu bakal diupayakaké marang kita. Pergulatan iku bakal dumadi antarané pepakoné Allah lan pepakoné manungsa. Wong-wong sing sethithik mbaka sethithik wis nyerah marang tuntutané donya lan wis nyalarasaké dhiri karo adat pakulinaning donya, ing wektu kuwi bakal nyerah marang panguwasa sing ana, tinimbang ndadèkaké awaké dhéwé katundhung déning pameson, panyenyamah, ancaman pakunjaran, lan pati. Ing wektu kuwi emas bakal kapisah saka rereged. Kasalihan sejati bakal cetha kabédakaké saka penampilan lan gemerlapé palsu. Akeh lintang sing wis tau kita kagumi merga padhangé, wektu kuwi bakal padha mati ana ing pepeteng. Wong-wong sing wis nganggo rerengganing papan suci, nanging ora kasandhangan kabenerané Kristus, wektu kuwi bakal katon ana ing isin marga saka kawudané dhéwé.” Prophets and Kings, 187, 188.